

Skolerevy Litt for opplagt

Karakter 3 ASKERREVYEN 03 «Med en klype salt» Revysjefer: Christine Sandnes og Astrid Lunde Spilles frem til 21. februar

* Selvgjort er veldig velgjort, men noen ganger litt for lettvent.

Alvor er ikke alt mener Asker-elevene, og tar mye med en klype salt. I årets revy på Asker videregående skole er det spesielt TV-kokkene - med Jamie Oliver i spissen - som får gjennomgå. Også som gjennomgangsfigurer.

Årets Askerrevy er 100 prosent elevprodusert. Ikke én krone er brukt på å leie inn instruktører, tekstforfattere eller musikere. To av skolens egne elever fungerer som både regissører, revysjefer og skuespillere. Slik har Asker-revyen fungert i flere år. Det imponerer - at de tør å stole på egne krefter og egne tekster. Her har mange skoler noe å lære.

Flere av numrene i revyen er regelrette parodier. De vil drive gjøn med mange kokker (selv Pål Arne Fagernes som anabol steroid-kokk), Gerhard Helskog, Mia Hundvin og Terje Håkonsen, «Pacific Blue», eldrebølgen og foreldremøter.

Parodi er vanskelig. Ikke bare må figuren ligne, med noen tydelige og morsomme karakteristika. For det er Asker-elevene gode på. Håkon Løtveit har en god Brimi-dialekt, og Simen Volan Berg er dyktig som kokken «Rocky» Fagernes. Men parodien må også ha et poeng og være morsom, utover det å være en rar figur som ligner. Det skorter det dessverre på i denne revyen. Som for eksempel i «Kokkekamp» (der kokkene ramler om kull og denne Fagernes til slutt går seirende ut av kampen) og «Logopeden».

Resultatet blir overkarikerte figurer, det hele blir noe uforløst. Selve handlingene blir overflødige fordi de ikke har fått fokus og betydning nok.

Og der den gode punchline'n er til stede, blir veien frem til tider for lang, selv i en revy hvor vi oppfordres til å ta det meste med en klype salt.

Skuespillerne og bandet er denne revyens bærebjelker. Mari Harde er i besittelse av en utrolig mimikk, og briljerer i de mange rollefigurene. Spesielt som den harry faren til «Pølsa» Leif Vidar. Christine Sandnes' sangstemme imponerer også.

Et timanns-band har også fått plass på scenen. De viser at de kan spille i mange tonearter, og kan «trøkke» til når det virkelig gjelder. Som for eksempel i «Lørdagsnatt feber».

«Med en klype salt» er hverken original eller veldig aktuell, men den er gjennomført. Den er akkurat passe lang, numrene er fint porsjonert og det skaper rytme i revyen.

Fengende dansenumre avløses av monologer, og bandet velger selv å ta plass på scenegulvet (de forlater scenen etter en tilsynelatende krangel som oppstår og kommer tilbake som kokker), i stedet for kun å være bakgrunnsteppe.

Revyen har gode skuespillere, et band med mye lyd og solide dansere, men vi savner noen høydepunkter og noe som kan få oss til å le. Sånn bortsett fra rare rollefigurer.

ANETTE AASHEIM